

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 305/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Bejdovou, Skuteckého 30, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 144/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 144/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 85/2008 domáhal voči žalovanej zaplata sumy 361 979 Sk s príslušenstvom z dôvodu nesprávneho plnenia z poistnej udalosti. Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 700/2014 zo 17. februára 2015 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní.

3. Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti najmä uviedol:

„Súd prvej inštancie... rozsudkom zo dňa 14.09.2016 vyhovel žalobe a zaviazal žalovanú k náhrade trov konania v plnej výške. Protistrana podala voči rozsudku v zákonnej lehote odvolanie. Sťažovateľ dňa 21.11.2016 prevzal výzvu súdu prvej inštancie, aby sa vyjadril k odvolaniu protistrany. Sťažovateľ obratom, dňa 23.11.2016, písomným podaním zaujal stanovisko k podanému odvolaniu.

... zisťovaním stavu veci na odvolacom súde sťažovateľ zistil, že konanie je vedené Krajským súdom v Bratislave pod sp. 2Cob/144/2017.

Ku dňu podania sťažnosti odvolací súd nerozhodol o podanom odvolaní protistrany a ani nevytýčil termín pojednávania.

... Dňa 30.04.2018 sťažovateľ doručil predsedovi Krajského súdu v Bratislave sťažnosť na postup súdu proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom tamojším súdom pod sp. zn. 2Cob/144/2017.

Odpoveďou podpredsedu krajského súdu, datovanou dňom 23.05.2018, doručenou dňa 25.05.2018, podpredseda krajského súdu sťažnosť uznal za dôvodnú a ospravedlnil sa.

... Vychádzajúc z doterajšej judikatúry ústavného súdu, ako aj samotného nálezu sp. zn. III. ÚS 700/2014-30, zo dňa 17.02.2015, bolo konštatované, že predmetom sporu nie je vec právne a ani fakticky zložitá. Uplatnený nárok o zaplataenie čiastky 12.015,50 €

s príslušenstvom má značný význam pre sťažovateľa a jeho samotné pokračovanie v podnikateľskej činnosti, keďže sa jedná o pomerne vysokú finančnú čiastku, ktorá pre jeho ďalšie smerovanie nie je zanedbateľná.

Sťažovateľ poukazuje predovšetkým na to, že celkové trvanie predmetného konania presahuje 10 rokov a 9 mesiacov. Čo už samé o sebe je neprimerané aj napriek tomu, že ústavný súd svojím nálezom sp. zn. III. ÚS 700/2014-30, zo dňa 17.02.2015, už vyslovil porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať v danej veci bez prieťahov.

... Nálezom ústavného súdu... bolo iba konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bez priznania finančného zadosťučinenie.

Pre porušovateľa tohto práva toto rozhodnutie nebolo dostačujúcim autoritatívnym rozhodnutím, pretože aj po vydaní tohto rozhodnutia najvyššou súdnou autoritou, je právo sťažovateľa naďalej porušované.

S prihliadnutím na okolnosti prípadu, dĺžku trvania sporu, jednoduchosť povahy veci, aktívne správanie sťažovateľa, ale predovšetkým na vydaný nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 700/2014-30, zo dňa 17.02.2015, na ktorý sťažovateľ poukazuje, žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,00 €.

Táto suma odzrkadľuje jeho sklamanie z činnosti/nečinnosti a rozhodovania o jeho veci na okresnom, a v súčasnosti na krajskom súde, z neefektívnosti súdnej ochrany ktorou sa od augusta 2007 domáha ochrany svojich práv, titulom finančnej straty, ktorú utrpel nesprávnou likvidáciou poisťnej udalosti.“

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cob/144/2017, v období po právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 700/2014-30 zo dňa 17.02.2015, porušil základné právo [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. *Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cob/144/ konal bez zbytočných prietahov.*

3. [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] *priznáva finančné zadostučinenie v sume 10.000 € (slovom desať tisíc Eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť k jeho rukám v lehote do dvoch mesiacoch odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ] trovy konania vo 390,50 € (slovom tristodeväťdesiat Euro, 50 Eurocentov) na účet jeho právnej zástupkyne...“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť

ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

8. Ústavný súd sa preto zaoberal namietaným porušením označených práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzil v petite návrhu, t. j. skúmal, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 144/2017 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

10. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

11. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného

základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

12. Ústavný súd taktiež už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 56/08), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

13. Z príloh sťažnosti vyplýva, že napadnuté odvolacie konanie začalo 2. augusta 2017 predložením veci krajskému súdu. Sťažovateľ sa 30. apríla 2018 obrátil na predsedu krajského súdu so sťažnosťou na prietahy v napadnutom konaní. Podpredseda krajského súdu v odpovedi z 23. mája 2018 uznal sťažnosť za dôvodnú a v mene správy a riadenia krajského súdu sa ospravedlnil za vzniknutú nečinnosť zapríčinenú okolnosťami objektívnej povahy. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že 19. júna 2018 sa na krajskom súde uskutočnilo verejné zasadnutie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Spis okresného súdu spolu s rozhodnutím o odvolaní bol 12. júla 2018 vrátený okresnému súdu.

14. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté odvolacie konanie trvalo ku dňu podania ústavnej sťažnosti 10 mesiacov. Aj keď postup krajského súdu v napadnutom konaní nebol celkom bez prietáhov, po podaní sťažnosti na prietahy v konaní podpredseda krajského súdu prijal adekvátne opatrenia na ich odstránenie. Stav napadnutého konania, ktoré je v čase predbežného prerokovania sťažnosti meritórne skončené, umožňuje vysloviť názor, že podanie sťažnosti na prietahy v konaní sa prejavilo ako také, ktoré prispelo k odstráneniu nežiaduceho stavu zapríčineného dovtedajším postupom krajského súdu. Využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších

predpisov, sa v posudzovanej veci z jeho pohľadu javí ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a úspešne ho aj využil ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

15. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že konanie bez zbytočných prietahov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

16. V prípade sťažnosti podanej sťažovateľom ústavný súd zistil, že postup krajského súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Postup konajúceho krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nenapĺňa ústavnoprávnu intenzitu „zbytočných prietahov“. V kontexte celkovej dĺžky konania pred krajským súdom (necelý rok) teda neboli v prípade sťažovateľa naplnené ústavné predpoklady na vyslovenie porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na to ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia a úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto návrhoch sťažovateľa už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018

